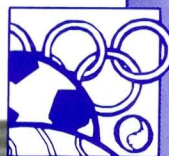

Tot el que som capaços de somiar...

Club de Bàsquet Alpicat

Tot el que som capaços de somiar, som capaços d'aconseguir

I sota aquesta màxima un dia vaig somiar al Club Bàsquet Alpicat com un equip de bàsquet instal·lat en posicions i categories reservades, fins aquesta temporada, a ciutats i poblacions molt més grans que Alpicat, en tots els aspectes que poden influenciar en la categoria esportiva.

Hem estat capaços de trencar el nostre propi sostre i, situats en aquest punt, hem de plantejar-nos si ens hi quedem o, simplement, estem de pas. El meu entestament, la meua decisió i el meu desig és molt clar: que el Club Bàsquet Alpicat romangui en aquesta categoria durant el temps que vosaltres vulgueu.

Per iniciar un nou projecte cal valentia; si volem triomfar no ens quedem aturats mirant el que hem perdut, sinó el que encara ens queda per guanyar. És dur fracassar en algun aspecte, però molt pitjor és no haver-ho intentat. Cada desengany suposa un capítol més en la història del nostre club i una lliçó que ens ajuda a créixer. Mai ens hem desanimat pels fracassos, n'hem après i continuem endavant. Mentre duri la passió que heu demostrat durant aquests anys seguirem creant futur i seguirem somiant amb noves metes.

El dia 26 de novembre passat vam fer la presentació del club: 150 jugadors i 14 equips, que setmana rere setmana lluitem arreu del territori i portem el nom d'Alpicat per tota la província.

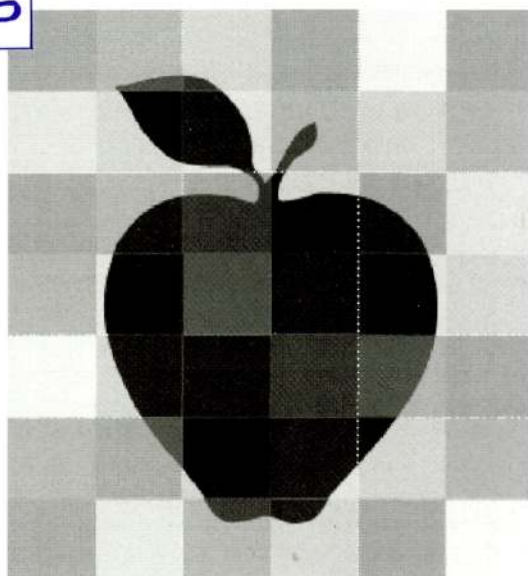
L'equip de tercera del club, que molta gent potser no sap ni que existeix, passeja el nostre nom cada quinze dies per Barcelona, des de Ciutat Vella a Nou Barris, Sant Andreu, Horta-Guinardó, Les Corts, Gràcia, Eixample... i també a Igualada i Esplugues de Llobregat. Són llocs amb una població entre 90.000 i 260.000 habitants, cosa que us pot fer imaginar la duresa que suposa competir amb ells i aconseguir una victòria. Per això us demano el vostre suport, perquè entre tots mantindrem la categoria, per crear afició i per encoratjar aquest jugadors... que són a tercera!

Atanseu-vos els diumenges al pavelló i trobareu els nostres esportistes competint, lluitant cadascú per la seva categoria.

Antonio Rincón Ríos
President del Club de Bàsquet Alpicat

Per avui...

Rodanxes de poma amb crema

Ingredients:

4 pomes reineta
 ¼ litre de nata
 2 rovells d'ou
 Mantega
 Sucre
 1 llimona

Preparació:

Traiem el cor de les pomes, les pelem i les untem amb la llimona. Tot seguit, les tallem a rodanxes, les posem en una safata untada amb la mantega i les introduïm al forn calent amb una mica de sucre.

Quan estiguin tendres, les cobrim amb la crema de nata, els rovells i el sucre, i ho deixem una estona més al forn perquè agafin color. Les servim calentes.

Pernil (o espatlla) al forn

Ingredients:

1 pernil (o espatlla) cru i amb pell
 (300 g per persona)
 Per adobar-ho:
 Una picada d'all
 Sal
 Julivert
 Pebre
 Oli
 Mantega

Preparació:

Suquem el pernil amb tots els ingredients per adobar-lo i el reservem a la nevera tapat amb

paper d'alumini.

Al dia següent, posem el forn a 160°, traiem tot l'adob i deixem el pernil amb el següent:

1 got de vi blanc
 1 got d'aigua
 ½ got de mantega i oli
 2 fulles de llorer
 1 cabeça d'alls
 3 cebes grans
 Sal i pebre

Ho introduïm tot al forn, amb la pell cap a baix i, a la meitat de la cocció, traiem els alls i la ceba i ho reservem.

Controlem que no es quedi el pernil sense suc i, si convé, hi afegim aigua.

El temps de cocció aproximat és d'1 hora per quilo.

Els ingredients que hem reservat de la maceració els barregem amb la salsa per servir a la salsa.

Per a l'acompanyament:

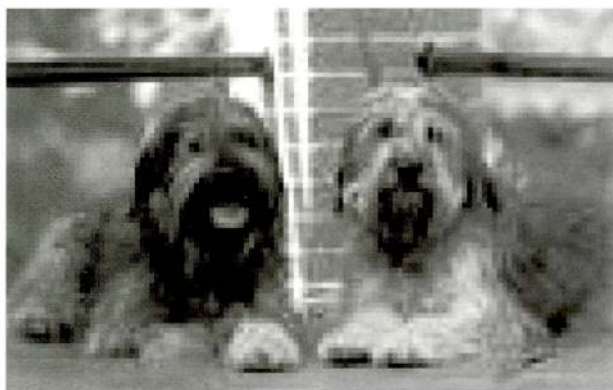
500 g de patates avellana
 18 cebetes franceses (o escalunyes)
 250 g de xampinyons tallats
 100 g de cansalada fumada en tires
 100 g de panses de Corint
 100 g d'orellanes
 100 g de pinyons

Posem l'oli en una cassola i, quan estigui calent, hi posem els ingredients abans esmentats. Els anem coent a poc a poc durant uns 30 minuts.

Teresa Pané Cabasés

El gos d'atura català

País Valencià també treballessin amb aquesta raça.

A **principi del segle XX**, el gos d'atura català va patir una **davallada**: l'abandonament de la gent del camp per anar a treballar i viure la ciutat va disminuir l'activitat ramadera reduint el nombre d'exemplars d'aquesta raça. Això, sumat a la progressiva introducció de races canines forasteres que es van barrejar amb el gos d'atura català, va anar provocant una progressiva desfiguració dels trets típics. Les races estrangeres eren "més maques" i tingueren molt d'èxit, mentre que el nostre gos, en aquells moments molt mestissat, ja no era apreciat com un gos "de raça", sinó percebut com a un "petaner". Tot això portà **el gos d'atura català a fregar l'extinció**.

L'origen de la nostra raça no és del tot clar; pel que sembla el seu primigeni vingué a Europa, procedent de l'Àsia, a causa de les grans invasions orientals. Però l'origen del gos d'atura català es remunta, probablement, fa més o menys 2000 anys, segurament quan els romans, durant l'expansió pel mediterrani, varen portar les seves races canines a la Península Ibèrica i es mesclaren amb els gossos locals.

Així doncs, amb aquestes barreges es va anar modelant un tipus de gos adaptat al clima mediterrani i a l'orografia del Principat.

Amb tot, segurament el moment més important per determinar les característiques típiques del gos d'atura català actual és la

selecció per al treball. Aquesta tasca començà als Pirineus Catalans on els pastors, durant dècades, anaren seleccionant els gossos no pas per capricis ni patrons de bellesa física, sinó per la seva capacitat per menar i aturar el ramat (d'aquí ve el nom de gos d'atura). Així, els gossos que demostraven bones aptituds per al treball es convertien en el millor company de feina i de fatigues del pastor, el qual l'encreuava amb el gos d'atura del pastor veí, d'aptituds i característiques semblants al seu per la consanguinitat determinada per l'aïllament, que en aquella època suposaven els Pirineus.

L'activitat de transhumància va fer que, de forma natural, el gos d'atura català passés dels Pirineus a les planes de l'Empordà, al Lluçanès, als Pallars i a la Noguera... I així per tot el territori principatí. I per aquest motiu és lícit i correcte dir que **el gos d'atura català és la raça autòctona del principat de Catalunya** (i una de les races pròpies dels Països Catalans). A més a més, l'important prestigi que guanyà aquesta raça en el món ramader va fer que alguns pastors del

Malgrat tot, el 1929, un veterinari de Ribes de Freser, president de la Societat Canina de Catalunya, va redactar el primer estàndard de la raça, la qual passava a ser reconeguda oficialment. Ja existia un patró racial de com havia de ser el gos d'atura català, però faltaven criadors que ho portessin a la pràctica... I als anys 70 aparegué la figura del senyor Àngel Jorba, criador excepcional i pare recuperador de la raça, el qual va recórrer bona part del Prepirineu i Pirineu català cercant exemplars típics, parlant amb els pastors, etc.

I l'any 1982 es va fundar el Club del Gos d'Atura Català, emprà ja es comptava amb un petit nucli de criadors de la raça. Eren persones que havien comprat, als pastors, els gossos d'atura català que encara mantenien les característiques típiques per tal de reproduir-los i anar marcant el trets típics de la nostra raça. D'altra

banda, l'any 1984 es redacta l'actual estàndard, més ampliat que l'anterior.

Des de llavors, la popularitat del gos d'atura català ha anat en augment: actualment participen en concursos, en exposicions canines i se'n veuen pel carrer del nostre poble com es el cas del Nil de ca l'Abelard. És a dir, la raça està salvada. Tanmateix, el gos d'atura català és una raça molt equilibrada i amb unes característiques físiques i mentals extraordinàries.

Josep Farreres i Escuer
Veterinari

Marilín

Amb l'explicació de la Pilar del Ventureta i la Maria del Xim, us ensenyarem a confeccionar una *marilín* de la forma més entretinguda.

1. S'agafa un cartró de la mida d'uns 10 cm d'alt per 7 cm d'ample i s'enrotlla la llana 80 vegades d'alt (cos) i 50 vegades al costat (potes).
2. Es treu el cartró i es lliguen les puntes. S'enrotlla una mica per fer les orelles i es talla per la punta que quedarà com el cabell del gos.
3. S'apunten les potes al cos...
4. I ja tenim la *marilín*. Solament faltará posar-li ulls, nas i boca.

**Ludoteca Tren Màgic
Encarna Mecías i Montse Prats**

